

Méer dan psychotherapie...

De Christelijk Mutualiteit (CM) en het Syndicaat van de Vlaamse Huisartsen pleiten in *De Standaard* voor een betere toegankelijkheid en terugbetaling van psychotherapie als alternatief voor het overmatig slikken van antidepressiepillen (*DS 8 november*). Dat is een stap in de goede richting, maar er is meer nodig. Onderzoek geeft aan dat bij ernstige depressies een combinatie van 'pillen en praten' de beste resultaten geeft, bij lichtere depressies volstaat vaak een of andere vorm van psychotherapie.

Om de gepaste psychotherapie te bieden is diagnosestelling een noodzaak. Uit een onderzoek van Lietaer (KUL) en van Broeck (UCL) blijkt dat ongeveer een kwart van zij die zich psychotherapeut noemen nooit aan diagnostiek doen en dat amper één derde zich competent voelt om het te doen! Vooral psychotherapeuten zonder universitaire basisopleiding geven aan dat hun feitelijke praktijk verder gaat dan wat hun competentiebeleving toelaat. De drang om psychotherapie te bedrijven en problemen op te lossen is blijkbaar zo groot, dat men de fase van de diagnose- of probleemstelling liever overslaat en meteen tot de actie overgaat. Zonder degelijke psychodiagnostiek vallen we echter van de regen in de drop.

"Iedereen in psychotherapie", wordt de slogan! Zo stevenen we af op een overconsumptie van de psychotherapie in plaats van pillen. Daarmee verschuiven we het probleem en blijft de zorgverlening onbetaalbaar. Precies daarom moeten eerst gezondheidszorgberoepen erkend worden die zorgen voor de noodzakelijke diagnostiek en de vraag correct doen aansluiten op het aanbod.

Psychodiagnostiek is een competentie van klinisch psychologen, orthopedagogen en seksuologen. Recent dienden Luc Goutry (CD&V) en Marc Helsen (CDH) een wetsvoorstel in om deze beroepsgroepen wettelijk te erkennen als nieuwe gezondheidszorgberoepen (*DS 10 oktober*). In hun visie moeten deze beroepspraktijken eerst worden erkend. Pas daarna moet de psychotherapie worden geregeld als een specialisatie van verschillende gezondheidszorgberoepen. Zij baseren hun visie op een wetenschappelijk advies van de Hoge Gezondheidsraad (2005).

De CM klaagt er over dat men het er niet eens over raakt wie moet worden erkend als therapeut. De verscheidenheid aan (semi-)wetenschappelijke stromingen is zo groot dat dit onvermijdelijk nog jaren zal duren. Over de vraag wie erkend kan worden als klinisch psycholoog, orthopedagoog of seksuoloog bestaat echter geen discussie: de universitaire opleidingen worden door iedereen aanvaard als minimale vereiste. Op basis van hun psychodiagnostische competentie kunnen deze beroepsgroepen samen met huisartsen en psychiaters een kwalitatieve en selectieve toegang tot de psychotherapie garanderen. Dat is absoluut noodzakelijk om de psychotherapeutische zorg betaalbaar te houden in de toekomst.

Bob Cools

Woordvoerder van de Vlaamse Vereniging van Klinisch Psychologen